

Mercè Rodoreda
Barcelona, 1909. Escriptora.

Mercè Rodoreda Barcelona, setembre 1980

Barcelonines, barcelonins:

♥ Si em trobo aquí, en aquest històric Saló de Cent, per pronunciar el pregó de les Festes de la Mercè, és perquè el senyor Batlle i tot el seu consistori m'ho van demanar. ♥ I van demanar-m'ho amb tanta elegància, que hauria estat una gran descortesia per part meva no acceptar. ♥ De moment vaig creure que jo no era la persona més indicada, d'altres podrien sortir-se'n més airosament que jo; però, reflexionant, vaig pensar que potser sí. ♥ I per tres raons: pel fet de ser barcelonina, per dirme Mercè i per dur Catalunya dintre meu.

♥ Puc assegurar que, durant anys, l'allunyament del meu país va aprofundir el meu amor per Barcelona, per la Barcelona catalana de la meva joventut. ♥ Amb els seus carrers, amb les seves places, amb la seva càrrega d'història, amb la seva bona gent. ♥ El meu barri de Sant Gervasi, tocant a la vila de Gràcia, amb el carrer Elisa, amb la plaça de la Bonanova, amb els Josepets i amb tants camps de flors. ♥ La Barcelona d'una determinada claror en una determinada tarda a la Plaça de Catalunya amb el cel ratllat per tropes i tropes d'estornells cridaners; amb una determinada claror en la falda verda del Tibidabo, Passeig de Gràcia amunt, en un acabament de

dia; amb una determinada claror d'un matí de març amb el sol entaforat a dintre d'una branca a dalt de tot d'una paret. 🍷 Les petites torres del meu Sant Gervasi, polides i netes, amb els seus jardins ensoleiats, ventejats i florits.

🍷 Lluny del meu país no em feia mal l'enyorament. 🍷 Em feia mal la tristesa pel destí tan dur dels catalans. 🍷 Quan havíem aconseguit que la nostra identitat fos acceptada i reconeguda, ens ho van fer tot a miques, ens ho van prendre tot. 🍷 Vam haver d'enterrar la il·lusió de ser simplement un poble que treballa i viu en català i per Catalunya.

🍷 Ha estat llarg el temps de ser tinguts com a ciutadans d'ínfima categoria amb la nostra llengua prohibida i escarnida. 🍷 Humiliats. 🍷 Però enmig de l'enfonsament no vam cedir. 🍷 No podíem deixar-nos vèncer per l'adversitat. 🍷 Ofegats, escampats, vam continuar pensant en el nostre país, treballant pel nostre país. 🍷 Tant els de dintre com els de fora. 🍷 Som catalans i jo diria que la tenacitat és la nostra divisa. 🍷 I l'espera ens ha valgut un miracle. 🍷 Jo crec en miracles: i el miracle ha començat: tenim un govern de patriotes, de gent profundament catalana i tenaç, amb unes arrels catalanes que res ni ningú no ha pogut arrancar. 🍷 Tenim, tots, una tasca a emprendre, una tasca difícil i per això apassionant: ajudar. 🍷 Tots hem desitjat en un moment o altre de la nostra vida una ciutat ideal, una pàtria ideal: la més alta i la més bella. 🍷 Com diu patriòticament un dels nostres poetes: «Salut a la pàtria en segles de saba crescuda, salut a la Pàtria encara no nascuda com l'em somniada el seus fills». 🍷 Aquesta pàtria ideal nosaltres l'hem de fer! 🍷 Tots els que vindran darrera de nosaltres, generació darrera generació, lligats tots pel mateix desig. 🍷 De cara, avui, a

una nova renaixença.

 De Vós Mare de Déu de la Mercè, daurada i reposada a dintre de la vostra església amb l'Infant Jesús a la falda, jo n'havia tingut la imatge, de petita i de jove, en el meu dormitori, a dintre d'una vitrina, tota vestida de satí brodat d'or i de perles, de pedres tallades lluent de color de gra de magrana, coronada d'argent. Als vostres peus, agenollats un a cada banda, hi havia dos captius: un amb l'armilla morada i pantalons bombats verd fosc, l'altre amb pantalons bombats i morats i armilla verd oliva. Tots dos amb camisa blanca, tots dos amb les mans encadenades, i els ulls alçats cap a Vós implorant la Vostra protecció. Mare de Déu de la Mercè, feu que els catalans no hàgim de sentir-nos mai més captius, que la nostra aspiració tan justa i tan humana de néixer i de morir catalans ens sigui reconeguda per sempre de sempre. Depèn de Vós i depèn de nosaltres, sobretot d'aquesta joventut treballadora i estudiant, d'aquestes dones catalanes, valentes i fortes, conscients que una de les coses més nobles del món és pujar una família; que han ensenyat i ensenyen els seus fills a estimar Catalunya, sense estridències, quietament, eficaçment. Catalunya, «terra dels pins iguals, de l'alzinar planyent vessant amunt fins a carena viva», serà el que voldrem que sigui; la força de tantes voluntats pot abatre muralles. El temps no compta. Hem après a esperar. Hem de pensar que tots, cadascú en el seu lloc, som necessaris, som importants. Tan important és una pintura d'Antoni Tàpies o de Joan Miró o una escultura de Subiracs com un càntir de Breda ben fet o un gerro de la Bisbal ben acabat; tan important és un artista com un obrer, un pescador com un pagès. Gent de totes les nostres comarques, unida per formar un sol poble, Catalunya ens necessita.

♥ Voldria, en aquest dia tan assenyalat, comunicar la meva fe en la meva terra, en la força indestructible de la paciència dels catalans.

En la Catalunya que «treballa, pensa, lluita» i que «creu, espera i ora».

♥ Tenim a la porta la Festa Major de la Ciutat organitzada pel nostre batlle, pel nostre Ajuntament.

♥ Tot nostre. ♥ Voldria demanar als barcelonins que celebrin la Festa Major d'aquest any amb esperança, amb el cor content, amb banderes als balcons, amb còbles per places i carrers, amb tot l'esclat de les nostres flors a la Rambla, amb el mar ben blau en aquest mes de setembre dolç de raïms.

♥ A totes les nostres autoritats, ara, per fi, ben legítimes, a totes les barcelonines i barcelonins, a totes les catalanes i catalans, vagi la meva salutació més cordial; i a la Santíssima Verge, en la seva advocació de la Mercè, la meva pregària per mi, per tots nosaltres, per la nostra ciutat i per la nostra pàtria.

♥ Barcelonines, barcelonins, queden obertes les Festes de la Mercè, Festa Major de Barcelona de l'any 1980.

MERCÈ RODOREDA

